

Annie Darling

Het vintageboetiekje
in Primrose Hill

1

Sophy Stevens had een rottag.

Sterker nog. Ze had een rotweek.

Maak daar maar een rotmaand van.

Misschien zelfs wel een rotjaar. Misschien was ze gewoon op een verkeerd moment geboren. Een moment dat er geen enkele planeet in het universum in één lijn lag met andere planeten, Mercurius achteruitging en het vollemaan was.

Dat zou aardig wat verklaren.

Maar op dit moment kon ze slechts één rottag tegelijk verdragen en deze specifieke donderdag kon ze redelijk tot middelmatig noemen.

De februarihemel was strakblauw toen Sophy metrostation Chalk Farm uit liep. Geen wolkje aan de lucht, wat haar vreemd aandede nu ze zich zo somber voelde.

Het was eigenlijk te koud om ijs te eten en Sophy zou veel liever een groot glas witte wijn drinken, maar ze sprak al jaren met Johnno af bij Marine Ices. Die traditie stamde nog uit de tijd dat de ijssalon op zijn oorspronkelijke plek stond, recht tegenover het metrostation. Marine Ices werd gerund door een Italiaanse familie en was een echt begrip in Londen geworden, één waarvan Sophy hoopte dat die nooit zou verdwijnen, want als zij haar galgenmaal zou moeten kiezen, dan zou dat een grote kom van hun hazelnootijs zijn.

Het was ook een traditie dat ze nooit zeker wist of Johnno wel of niet zou komen opdagen. Sophy pakte haar telefoon uit haar tas om te kijken of ze soms een verontschuldiging berichtje vol met emoji's had gekregen. Al kreeg ze soms niet eens een berichtje als hij het liet afweten. Dagenlang niet.

Voor alle zekerheid, ook al wist ze diep vanbinnen beter, stuurde Sophy hem een berichtje.

Ben er over vijf minuten.

Maar toen Sophy binnen drie minuten bij de ijssalon aankwam, zag ze tot haar verbazing dat Johnno daar al op haar zat te wachten achter een enorme sorbet met twee lepels, omdat ze in zijn hoofd dat meisje van acht bleef.

‘Meissie! Ik zweer het, je wordt elke dag mooier,’ begroette hij haar, met zijn zware Australische accent dat zelfs na dertig jaar in Londen nog steeds niet minder was geworden.

‘Ik heb een enorme puist op mijn kin,’ zei Sophy, terwijl Johnno opstond om haar te omhelzen. Hij was niet veel groter dan Sophy en zij was maar één meter vijfenzestig op haar sokken. Maar wat Johnno te kort had aan lengte, compenseerde hij met zijn onvervalste charisma.

En dat had niet alleen te maken met zijn roze-met-witte cowboy-shirt dat hij in zijn leren broek had gestopt, of zijn kortgeknipte haar in dezelfde kleur neonroze als zijn shirt; het was zijn persoonlijkheid.

Johnno was een echte charmeur. Hij kon een glimlach op het gezicht van de meest stugge, gereserveerde mensen toveren (iets wat erg handig was als je een parkeerwachter trof). Hij kon een kamer in komen lopen en binnen vijf minuten iedereen beste vriend zijn. Johnno was een gelukzoeker. Een echte vrijbouter. Een sjacheraar. Een cowboy. Een gladde jongen. Een foute jongen. Of, zoals Sophy’s moeder het voorzichtig had gebracht aan de zesjarige Sophy toen ze op een zaterdagmiddag tevergeefs een uur op Johnno hadden gewacht bij Marine Ices: ‘Ik weet dat hij soms echt een superleuke vader is, maar je moet maar niet te veel van hem verwachten, Soph.’

En dat had Sophy door schade en schande geleerd. Ook al kon ze zich niet eens meer herinneren dat ze ooit met zijn drieën een gezin hadden gevormd, want Johnno had hen verlaten, of beter gezegd, Caroline had hem samen met zijn spullen op straat gegooid toen Sophy nog een baby was.

Sophy was tien toen Caroline trouwde (Johnno had beloofd met haar te trouwen toen ze net zwanger was, maar daar was het nooit van gekomen) en ze had Mike altijd beschouwd als haar echte vader.

Een vader die naar ouderavonden en schoolmusicals kwam en haar door heel Noord-Londen chauffeerde naar dansles en danswedstrijden, logeerpertijtjes en naar het winkelcentrum Brent Cross als ze daar met vriendinnen had afgesproken.

Maar biologisch gezien, was Johnno nog altijd haar vader. Hij was dan misschien een wat afwezige, onbetrouwbare verschijning in het leven van Sophy, maar als ze elkaar zagen, gaf hij haar vaak bruikbare adviezen. ('Vertrouw nooit een vent die weinig fooi geeft.' 'Mensen die je pas na middernacht ontmoet, hebben niet veel goeds in de zin.' 'Zorg dat je altijd een reservebroek en een tientje bij je hebt.') En als Sophy iemand nodig had om voor haar op te komen, was hij ook best geschikt. Zoals die keer dat ze als bedieningsmedewerker in een Frans restaurant in Soho werkte en haar baas zijn hand onder haar rok had gestoken en haar daarna had ontslagen omdat ze daar niet van gediend was. Johnno was langsgelopen, had haar ex-baas (die zeker een kop groter was dan hij) met een onverbiddelijke blik klemgezet en daarna gedreigd elk bot in zijn lichaam te breken en al zijn organen eruit te trekken om die als feestmaal aan de duiven op Leicester Square te voeren. Zelfs Sophy had hem geloofd. Haar wellustige ex-baas had driehonderd pond uit de kassa gehaald, aan Sophy gegeven en haar om vergeving gesmeekt.

Je moest Johnno nemen zoals hij was, dus Sophy ging zitten, pakte haar lepel en vroeg hoe het met hem ging.

'Ik mag niet klagen, Soph,' zei Johnno, want hij was geen klager en had een hekel aan zeurpieten. Vooral zeurende Engelsmannen. 'Het zonnetje schijnt, de vogels fluiten, ik ben ijs aan het eten met mijn mooie dochter, wat kan een man zich nog meer wensen?'

'Ja, dat is ook zo.' Sophy nam nog een hap ijs en zat te dubben hoe ze haar nieuws het beste kon inleiden. 'Mis je Australië nou nooit? Je bent daar in geen eeuwen meer geweest.'

Johnno hield zijn vingertoppen tegen elkaar, waardoor Sophy de woorden *love* en *hate* kon zien die op zijn knokkels getatoeëerd waren. Johnno's levensmotto was dat je beter spijt kon hebben van iets wat je wel had gedaan, dan van iets wat je niet had gedaan, maar hij had Sophy weleens verteld dat het enige waar hij echt spijt van had, was dat hij het woord *hate* op zijn lichaam had laten tatoeëren.

‘Ik ben teruggegaan toen mam zestig werd,’ dacht hij terug. ‘Dat was wat? Een paar jaar geleden?’

‘Ze wordt dit jaar drieënzeventig,’ zei Sophy zacht.

‘Echt? Verdraaid.’ Johnno’s vaalblauwe ogen werden groot van ongeloof. ‘Oké, dus je hebt geregeld contact dan, met je grootouders? Ik weet dat je andere grootouders me het liefst een pak rammel zouden geven.’

Ze wilden hem niet letterlijk een pak rammel geven, maar het was inderdaad zo dat Carolines ouders geen goed woord voor Johnno overhadden en zijn eigen ouders, Bob en Jean, zuchtten slechts wanneer zijn naam ter sprake kwam als Sophy met ze videobelde.

‘Ik spreek ze af en toe,’ legde ze uit. ‘Nou ja, zo eens per maand. Soms twee keer per maand.’

‘Ja, waarom ook niet? Ik moet ze weer eens bellen,’ zei Johnno vaag, wat betekende dat het waarschijnlijk nog wel een keer in zijn gedachten zou opkomen, maar het was nooit zeker of hij het ook daadwerkelijk zou doen.

‘Eigenlijk zal ik ze binnenkort veel vaker spreken,’ zei Sophy, want dit was de perfecte inleiding voor haar nieuws. Ze glimlachte opgewekt naar Johnno, die haar onaangedaan aanstaarde (nog één van zijn levensmotto’s: ‘vertrouw nooit iemand die zijn tanden bloot lacht’). ‘Want weet je, ik heb besloten, het is maar goed dat je zit, ik heb besloten dat... ik ga...’

‘Voor de dag ermee, Soph. We worden er allebei niet jonger op.’

Sophy legde haar lepel neer zodat ze haar handen kon samenvouwen. ‘Ik ga emigreren. Naar Australië.’

‘Wát zeg je nou?’ Johnno was meestal zo relaxed dat het een wonder was dat hij niet omviel, maar nu sloeg hij steil achterover in zijn stoel, met zijn gezicht richting de hemel, waardoor Sophy één verschrikkelijk moment vreesde dat hij een beroerte had.

‘Ben je nou helemaal gek geworden?’

Nee, geen beroerte. Hij was haar nieuws aan het verwerken.

‘Ik heb me nooit verdiept in de Australische kant van mijn stamboom...’

‘Dat is omdat de Australische kant van je stamboom een afgelegen schapenfokkerij in een of andere uithoek is.’

‘Het is heel dicht bij de kust en opa zegt dat ik zijn pick-up kan lenen wanneer ik dat maar wil.’

‘Dus je gaat bij hen wonen?’

‘In eerste instantie. Eind augustus is hun gouden bruiloft, dat zou jij moeten weten want het zijn jouw ou...’

‘Kun je autorijden dan?’

‘Technisch gezien wel. Mike en mam hebben me voor mijn achttiende verjaardag rijlessen gegeven en ik heb mijn rijexamen de vierde keer gehaald, maar ja, wie rijdt er nou auto in Londen? Ik bedoel, je kunt nergens parkeren en het is superduur en...’

‘Je dwaalt af, schat,’ zei Johnno, terwijl hij vooroverleunde en naar Sophy keek alsof hij haar voor het eerst zag. ‘Wat zegt je moeder hiervan?’

‘Ze raakt al een beetje aan het idee gewend.’ Sophy besloot om Carolines reactie te verbloemen, haar moeder had vooral erg hard geschreeuwd: ‘Ben je nu helemaal gek geworden?’

‘Ik weet dat het lijkt alsof het allemaal uit de lucht komt vallen, maar dat is niet zo. Niet echt. Ik heb dit gewoon nodig. Ik ben al heel lang toe aan verandering. Ik had alleen net dat laatste zetje nodig...’

Haar stem ging op en neer als de was aan de lijn op een windrige dag en ze kon voelen dat de tranen over haar gezicht begonnen te stromen en in het halfgesmolten ijs druppelden.

‘Wat gaf je dat laatste zetje, meissie?’ vroeg Johnno. Sophy wist dat Johnno niet van jankerds hield en dat hun relatie eigenlijk, hoe het nu was, alleen oppervlakkig was. Ze gingen allebei niet te diep. Daarom was ze van plan geweest om haar nieuws positief te brengen; maar nu was ze aan het huilen en kwam alles eruit.

‘Ik ben mijn baan kwijt,’ kreeg ze met moeite over haar lippen. ‘En niemand heeft ook maar iets tegen me gezegd. Ik kwam aan bij mijn werk, net zoals altijd de afgelopen tien jaar en de winkel was dichtgespijkerd en er hing een briefje op de deur van de curator dat het bedrijf failliet was verklaard. Dus geen ontslagvergoeding; sterker nog, ik moet zelfs mijn loon van december en al mijn overuren van de kerstperiode nog krijgen. Daar kan ik waarschijnlijk wel naar fluiten.’

‘Soph, lieverd, ik kan je wel geld geven...’

‘Nee, dat hoeft niet,’ protesteerde Sophy. ‘Ik kan ander werk zoeken. Ik heb tien jaar ervaring in de retail. Ik ben een voorbeeldige werknemer geweest. Alleen krijg ik nu niet eens contact met de regiomanager via LinkedIn voor een referentie.’

‘Als ze je geen referentie geven, nou dan...’ gromde Johnno, maar dit zou hij niet op kunnen lossen door naar het hoofdkantoor van Belle Girl te gaan en met geweld te dreigen, want dat was gesloten.

En dit was nog niet eens het ergste. ‘En toen kwam ik thuis, helemaal in de put en toen ik het aan Egan vertelde, troostte hij me niet eens. Hij vroeg alleen maar hoe ik nu de huur zou betalen.’

‘Ik heb hem nooit gemogen,’ zei Johnno over Sophy’s vriendje, ook al hadden ze elkaar de afgelopen vijf jaar maar één keer ontmoet. Johnno had de vingers van Egan die keer bijna tot moes geknepen toen hij zijn hand schudde. ‘Maar dat appartement is toch van hem?’

‘Dat je dat nog weet.’ Johnno wist niet eens hoe oud zijn eigen moeder was en toch had hij onthouden dat Egan het appartement had gekocht. Of, beter gezegd, dat zijn ouders het voor hem hadden gekocht. ‘Ik wilde geen profiteur zijn, dus splitten we de rekeningen en betaalde ik huur...’

‘Je betaalde hem huur én de helft van de rekeningen. Oké, ik ga wel even een praatje maken met die Egan...’

‘Je gaat helemaal geen praatje maken met Egan, want we zijn uit elkaar en dus ben ik nu dertig, dértig, en werkloos en single en dakloos,’ vatte Sophy samen, waarna ze niets meer kon zeggen en begon te snikken. Toen ze een servet pakte om haar ogen te drogen, schuurde die haar gezicht want hij was vooral bedoeld om gemorst ijs weg te vegen en geen tranen.

Johnno haalde trillend adem. ‘Dakloos? Mag je niet bij Caroline en Mike terugkomen?’

‘Oké, technisch gezien niet dakloos. Ze hebben me graag in huis, maar ik moet op de bank slapen omdat mam mijn oude slaapkamer in een wellnessruimte heeft veranderd.’ Sophy eindigde met een snik.

‘Ik wil er niet op blijven hameren nu je zo in de put zit, maar is dit de reden dat je naar Australië wilt verhuizen? Want dat is een verdomd slecht plan.’

‘Nee, dat is het niet. Het is een geweldig plan.’ Maar Sophy kreeg niet eens de kans om alle redenen op te noemen waarom het zo’n geweldig plan was, want Johnno begon vol vuur het verhaal te vertellen dat ze al honderd keer al gehoord. Over hoe hij niet had kunnen wachten om Australië vaarwel te zeggen en zijn maten, die in een punkband zaten met de naam The Birthday Party, achterna was gereisd. ‘Heb je weleens van Nick Cave gehoord? Hij heeft zijn zaakjes goed voor elkaar. En ik ook, want ik zit niet tot aan mijn ellebogen in de schapendrek. Je gaat niet, Soph. Ik verbied het je.’

Sophy stopte met huilen en begon te lachen. ‘Jij verbiedt het me? Kom op! Ik ben volwassen, hè. Je kunt me niets verbieden en trouwens, jij bent zelf degene die me altijd vertelt dat ik alles in elk geval één keer moet uitproberen. Dus. Ik ga Australië uitproberen en je kunt me niet tegenhouden!’

‘Maar emigreren...’ sputterde Johnno tegen.

‘Emigreren ja, want heb ik al gezegd dat ik dertig ben en klem zit en dat ik mijn baan kwijt ben, die ik al tien jaar had en die ik niet eens echt leuk vond en dat Londen na Tokyo de duurste stad ter wereld is en dat er geen enkele normale man op die datingapps zit, de ene dickpic na de andere komt voorbij, en ik ben gewoon toe aan verandering.’ Sophy sloeg met haar vuist op tafel. ‘Ik moet veranderen.’

‘Je kunt ook veranderen zonder naar de andere kant van de wereld te vluchten...’

‘Ik wil er niets meer over horen,’ voer Sophy uit en ze beseftte dat ze waarschijnlijk net zo reageerde als haar moeder, want Johnno deed alsof hij zijn lippen dichtstopte en leunde achterover met zijn armen over elkaar en een angstige blik op zijn gezicht.

Ze zaten stilzwijgend. Dit was niet hoe Sophy van tevoren had bedacht dat dit gesprek zou verlopen. Zij en Johnno hadden nooit ruzie. Ze hielden het altijd oppervlakkig. Dat was hun ding. Dat werkte voor hen.

En natuurlijk zou Johnno niet Johnno zijn als hij niet meer dan een minuut en vijftien seconden zijn mond kon houden, wat waarschijnlijk al een persoonlijk record was. ‘Trouwens,’ zei hij. ‘Je kunt niet zomaar naar Australië gaan. Ze laten niet zomaar iedereen toe.’

Je hebt een visum nodig en die zijn niet goedkoop...'

'Ik heb geen visum nodig,' zei Sophy, maar Johnno schudde zijn hoofd.

'Ja dat heb je wel, Soph. Een maat van mij werd verliefd op een meisje uit Canberra en vloog naar haar toe om met haar te trouwen en alsnog lieten ze hem er niet in zonder visum en een paar duizend pond aan spaargeld...'

'Ik heb geen visum nodig,' herhaalde Sophy en ook al had ze de stem van haar moeder geërfd, de manier waarop ze nu haar kin in de lucht stak, klaar voor een discussie, was door en door Johnno. 'Ik heb ook geen spaargeld nodig, al ga ik er natuurlijk niet met lege handen naartoe.'

Johnno zat op zijn telefoon. Hij stak zijn hand waarschuwend op naar Sophy zodat ze hem niet zou storen tijdens het zoeken op zijn telefoon. 'Kijk, zie je? Je moet een visum hebben,' zei hij, terwijl hij zijn scherm op haar liet zien met daarop de website van het Australische ministerie van Binnenlandse Zaken. Sophy kende die website maar al te goed. 'Misschien sta je op de lijst met gekwalificeerde beroepsgroepen.'

'Nee, daar sta ik niet op, want ik heb geen speciale vaardigheden, behalve de kas opmaken en omgaan met irritante klanten,' zei Sophy. Haar gebrek aan speciale vaardigheden stak haar, maar dat was ook een van de redenen dat ze wilde emigreren: nieuwe dingen leren, of die nu speciaal waren of niet.

'Niet zo kwaad kijken, meissie,' zei Johnno opgewekt, terwijl zijn wijsvinger weer over het scherm ging. 'Er is ook een speciaal visum voor als je familie in Australië hebt die garant voor je staat en die kost maar honderdvijfenveertig pond en dan kun je tot wel twaalf maanden blijven. Veel beter dan emigreren.'

'Maar ik wil emigreren.' Het was nog best lastig om woorden uit je mond te krijgen als je je tanden op elkaar klemde. 'Mijn beste vriendin met wie ik samen op school zat, Radha, woont daar nu. Ik zou eerst met haar meegaan, maar toen vroeg Egan of ik bij hem in wilde trekken en ik dacht toentertijd dat dat de beste keus was.' Sophy zuchtte. Ze was echt het schoolvoorbeeld van gemiste kansen. 'Maar ze trouwt dus in oktober en ik ben één van haar bruidsmisjes,

tel daar de gouden bruiloft van Bob en Jean bij op... het voelt gewoon alsof het zo moet zijn, snap je?’

‘Ja, dat je daar een paar maanden heen moet gaan en daarna weer terug naar huis komt,’ bleef Johnno volhouden.

Sophy schudde haar hoofd. ‘Radha ging eigenlijk alleen voor een tussenjaar, maar ze werd verliefd op Australië.’ En op een software-ontwikkelaar die Patrick heette. ‘Ze zegt dat als ze klaar is met werken, ze tien minuten later op Bondi Beach zit. Ze heeft zelfs leren surfen.’

‘Nou, in Queensville zul je niet leren surfen,’ zei Johnno op vlakke toon. ‘Het is misschien dicht bij de kust maar je hebt er geen goede golven.’

‘Surfen was maar een voorbeeld...’

‘En je hebt nog steeds een visum en een paar duizend pond nodig...’

‘Nee hoor.’ De enige manier om Johnno naar haar te laten luisteren, was om haar stem te verheffen waardoor de twee meisjes aan de dichtstbijzijnde tafel, die duidelijk aan het spijbelen waren want ze hadden hun schooluniform aan, zich omdraaiden om naar haar te kijken. ‘Ik kan Australisch staatsburger worden door afstamming. Want ik heb een dubbele nationaliteit.’

Johnno fronste. Normaal gesproken was hij niet zo traag van begrip.

‘Zeg dat nog eens?’

‘Jij was Australiër toen ik geboren werd...’

‘Ben ik nog steeds, schat,’ zei hij trots, ook al was het dertien jaar geleden dat hij voor het laatst in zijn vaderland was.

‘Daarom hoef ik alleen wat formulieren in te vullen, schriftelijke referenties van goed gedrag in te dienen, ongeveer driehonderd dollar te betalen en dan ben ik klaar voor vertrek,’ verklaarde Sophy. Ze deed haar tas open en haalde de plastic map tevoorschijn waarin ze haar steeds groter wordende verzameling documenten bewaarde. ‘Ik heb maar een paar dingetjes van je nodig. Hier is een lijstje.’

Johnno stak niet eens zijn hand uit voor het briefje dat Sophy hem wilde geven. ‘Het ziet eruit als een lange lijst.’

‘Er staan drie dingen op: geef me een kopie van je paspoort, een

kopie van je geboorteakte en laat ze eerst legaliseren door een notaris...' Sophy kreeg het gevoel dat er moeilijkheden onderweg waren. 'Je hebt toch wel een kopie van je geboorteakte?'

'Nou ja, niet bij de hand.' Johnno haalde zijn schouders op op een manier die Sophy niet echt geruststelde. 'Hij zal wel boven water komen. Trouwens, wanneer ben je van plan te gaan?'

Sophy hield haar ogen strak op Johnno gericht, met een nog ijskoudere blik dan de vorige. 'Op 15 augustus zijn Bob en Jean vijftig jaar getrouwd en dan wil ik er zijn. Als verrassing. Het is nu eind februari, dus ik heb die papieren van jou volgende maand nodig zodat mijn aanvraag zo snel mogelijk in behandeling kan worden genomen.'

'Een maand is wel kort,' zei Johnno, ietwat voorspelbaar, ook al wisten de meeste mensen precies waar hun geboorteakte en paspoort lagen. Anderzijds, Johnno's onvoorspelbaarheid was het meest voorspelbare aan hem.

'Eén maand,' zei Sophy nog een keer en ze hoopte dat de boodschap aankwam. 'Bovendien schieten de vluchtprijzen omhoog na juni, vanwege de schoolvakanties. In de tussentijd zoek ik een baan, wat voor baan dan ook, zodat ik mijn vliegticket kan betalen en wat zakgeld heb en dan ben ik weg. Je moet de dingen op de lijst in elk geval hebben geregeld voor...'

'Een baan,' echode Johnno. 'Je hebt een baan nodig. Nou, daar kan ik je wel bij helpen. Maar ik vind het nog steeds een idioot plan.'

Dat moest Johnno nodig zeggen, de koning van de idiote plannen, maar omdat Sophy nu wel een baan kon gebruiken, besloot ze dat dit geen goed moment was om hem daarop te wijzen.

'Ken je iemand die personeel zoekt?' vroeg ze hoopvol ook al wist ze zeker dat, wat de baan ook was, het geen normale baan van negen tot vijf zou zijn. Eén van zijn vrienden werkte in het reptielenhuis in de London Zoo.

'Ik, ik heb een baan voor je. In de winkel,' zei Johnno. Hij zwaaide met zijn dikke vingers. 'Ik zal met Freddy gaan praten. Hij regelt dat soort dingen voor me. Ja, je kunt voor mij komen werken in het oude familiebedrijf. Wat zeg je ervan?'

Sophy wilde niet onbeleefd zijn, maar bij de gedachte dat ze in

Johnno's winkel zou werken, maakte haar hart niet bepaald een sprongetje.

Integendeel, het hart zonk haar in de schoenen.

Johnno's Junk. Bah!

Ze was er één keer geweest toen ze nog klein was, maar ze kon zich nog steeds de muffe, stoffige geur herinneren die ze tot achter in haar keel had geproefd. De oude, half vergane kleren. Vergeelde paperbacks met opzichtige omslagen. De opgezette vossenkop met ontblote hoektanden in een glazen vitrine.

'Ik weet niet of het wel zo'n goed idee is dat ik voor jou ga werken. Om privé en zakelijk gescheiden te houden en zo,' zei Sophy zachtjes, want ze waardeerde het aanbod echt heel erg, maar kreeg al jeuk bij alleen de gedachte aan al die akelige ouwe troep in Johnno's Junk.

Het was voor Sophy en haar moeder een raadsel hoe het toch kon dat Johnno nooit failliet was verklaard. Of dat hij altijd zoveel cash op zak had. Net als nu, hij opende zijn portefeuille en begon een flink pak biljetten door te bladeren.

'Hier heb je wat geld om je uit de nood te helpen totdat je weer overeind bent gekrabbeld,' zei hij, want hij was altijd al erg gul geweest.

'Nee, dat hoeft niet,' protesteerde Sophy, met haar handen omhoog om de bundel twintigjes af te weren die Johnno haar probeerde toe te stoppen. 'Ik heb nog wat spaargeld.'

'Kom op, schat. Laat je pa je een beetje verwennen.'

'Nee, ik heb het echt niet nodig,' hield Sophy voet bij stuk.

'Als ik je geen geld mag geven, laat me je dan tenminste een baan geven,' probeerde Johnno haar over te halen, terwijl hij met zijn wimpers knipperde. Het zag er absurd uit, maar op de een of andere manier maakte het haar aan het lachen. Hij was onuitstaanbaar. 'Kom op! Wij twee samenwerken. Dat wordt leuk.'

Ondanks het feit dat ze tien jaar ervaring in de retail had, had ze moeite met het vinden van een andere baan. Sophy had geen referentie gekregen omdat de hr-afdeling van haar oude werk ook het hoofdkantoor niet meer in mocht. Bovendien had ze niet bepaald carrière gemaakt, omdat ze vond dat er bij een promotie te veel verantwoordelijkheid bijkwam voor het kleine beetje extra salaris dat

daar tegenover stond. En ook al had ze net het tegenovergestelde beweerd tegen Johnno, had ze amper nog spaargeld over.

Ze zou zichzelf aan het eind van elke dag compleet moeten ontsmetten, maar ze had een baan nodig en het zou toch ook wel leuk zijn om tijd door te brengen met Johnno, of in elk geval zou het voor wat afleiding zorgen. ‘Goed,’ stemde ze in. ‘Maar alleen totdat ik iets be... ik bedoel, iets anders vind.’

‘Iets beters?’ vroeg Johnno met een grote grijns op zijn gezicht, want hij wist precies wat ze wilde zeggen. ‘Wat kan er nou beter zijn dan in mijn winkel komen werken?’

Best veel dingen, maar tegen de tijd dat Sophy weer in de metro terug naar haar moeders huis in Hendon zat, be kroop haar een nostalgisch gevoel over alle fijne momenten die ze met Johnno had gehad. Als hij ook daadwerkelijk op was komen dagen dan.

Ze had ook een beter gevoel over de toekomst. Dat was ook zoiets wat ze altijd vergat over Johnno: hij had zijn ware roeping gemist. Hij zou een fortuin kunnen verdienen als *motivational speaker*.

‘Je bent slim, je bent grappig, je bent rechtdoorzee en gelukkig lijk je op je moeder wat betreft uiterlijk,’ zei hij toen hij met haar terugliep naar het station. ‘Er is niets wat jij niet kunt, Soph. Het komt wel goed met jou. Beter nog zelfs. Jij gaat geweldige dingen doen, meissie, maar dat zal niet lukken op zo’n ellendige schapenfokkerij. Nou, ik laat je snel wat horen over die baan.’

En dat was het dan. Het was misschien wel de laatste keer dat Sophy hem nog zou zien voordat ze naar Australië vertrok, maar in elk geval zou ze tegen Bob en Jean kunnen zeggen dat hun eigenzinnige zoon een hart van goud had.

2

Een week later, op een dinsdagochtend, was Sophy weer bij station Chalk Farm. Niemand, zelfs niet haar moeder, was verbaasder geweest dan Sophy toen ze een berichtje kreeg van Johnno waarin hij zei dat hij een baan voor haar had geregeld en haar op het station zou ontmoeten zodat *'je aan de slag kunt. Aan iedereen voorgesteld kan worden en zo'*.

Sophy vroeg zich af waarom ze weer op station Chalk Farm hadden afgesproken terwijl de winkel in Holloway was. Maar ze had lang geleden al geleerd dat ze zich beter niet kon afvragen waarom Johnno iets deed.

Ook al was het een bedompte tweedehandswinkel vol met rotzooi en zat hij naast een poelier, en was Sophy gewend om in een grote modewinkel aan Oxford Street te werken, toch was ze zenuwachtig voor de eerste werkdag. Ze wist niet hoeveel man personeel Johnno had – maar dat konden er niet heel veel zijn – en of ze verbolgen waren dat zij er kwam werken omdat ze dachten dat ze de baas zou komen spelen. Ook had ze niet geweten wat ze aan moest trekken. Ze wilde niet haar mooiste kleren dragen. Bij haar vorige baan moest iedereen zwarte kleren aan die ze met personeelskorting hadden gekocht uit de nieuwste collectie, maar in een tweedehandswinkel kon je beter niet helemaal in het zwart gaan. Dan zou alle stof en spinrag en, o help, schimmel duidelijk zichtbaar zijn. Er zou zeker schimmel zijn.

Sophy had een marineblauwe jumpsuit met witte stippen aantrokken en haar op één na beste sneakers omdat ze de hele dag op haar voeten zou staan. Niet haar Veja's, maar haar imitatie-Veja's.

Terwijl ze op Johnno wachtte, haalde ze haar make-upspiegeltje uit haar tas tevoorschijn en bekeek haar gezicht nauwkeurig. Haar ogen waren dezelfde kleur blauw als die van Johnno, maar haar supersteile rode haar en lichte huidskleur kwamen van haar moeders kant van de familie, die uit County Cork in Ierland kwam. Sophy boende een veeg mascara weg en wilde net haar lipgloss nog eens opdoen toen iemand op haar schouder tikte.

Ze draaide zich snel om. ‘Alle mensen, dit is nu al de tweede keer dat je ook daadwerkelijk op komt dagen op onze afspraak! Dat moet een record zijn!’

Maar het was Johnno niet. Er stond een lange man in spijkerbroek, zwart poloshirt en Harrington-jack, met zijn haar stijlvol nonchalant. Hij zag eruit alsof hij lid was van één van de vele indiebandjes die dit deel van Noord-Londen rijk was. Misschien was hij verdwaald en wilde hij haar de weg terug naar Camden vragen?

‘Ben jij Sophy?’ vroeg hij met een stem waar het platte Londense accent nog licht in doorklonk.

Geen lid van een indiebandje dus. ‘Jij bent Johnno niet.’ Dat was overduidelijk.

‘Ik ben Freddy,’ legde hij uit terwijl hij Sophy’s hand schudde. ‘Johnno heeft me gevraagd om je hier op te halen.’

Johnno had inderdaad iets over ene Freddy gezegd. ‘Dus jij bent degene die dingen voor Johnno regelt?’

‘Eigenlijk ben ik notaris van beroep, maar ik heb er een hekel aan om een pak te dragen,’ zei Freddy, terwijl zijn donkere ogen fonkelde en hij zijn schouders ophaalde. Hij had een olijfkleurige huid, een weelderige, chocoladebruine bos krullen en een brutale, samen-zweerderige grijns. Sophy kon wel zien waarom Johnno hem mocht. Daardoor neigde ze er zelf ook naar om hem aardig te vinden. ‘Johnno excuseert zich. Zei dat hij nog wat zaakjes moest regelen.’

Toen ze klein was, was Sophy elke keer opgewonden en hoopvol geweest als Johnno nog wat zaakjes ging regelen omdat ze dacht dat hij iets voor haar aan het regelen was. Totdat ze beseftte dat hij helemaal niets voor haar aan het regelen was. Maar dat Johnno gewoon weer eens liet zien hoe onbetrouwbaar hij was. ‘Heeft hij echt een baan voor mij?’

Freddy knikte. ‘Daarom ben ik hier. Maak je geen zorgen, je bent in goede handen. Zullen we praten terwijl we lopen?’

Er was veel om over te praten. ‘Ik heb mijn ontslagpapieren nog niet gekregen. Heeft Johnno je al verteld over mijn vorige baan? Dat het bedrijf failliet is gegaan? Alles is nu in handen van die curatorfiguren, dus ik weet niet precies hoe dat gaat als ik nu een tijdelijke baan krijg. Misschien moet ik dan geregistreerd worden met een fiscaal nummer. Kan Johnno het zich eigenlijk wel veroorloven dat ik officieel in dienst kom, of word ik cash uitbetaald? Niet dat ik dat graag wil, maar het kost aardig wat als ik volgens een fiscaal nummer moet werken...’

‘Laten we eerst maar eens naar de winkel gaan,’ stelde Freddy voor. ‘Iedereen is er al en ze willen je dolgraag ontmoeten.’

Sophy knikte. ‘Nemen we de bus? We kunnen naar Camden lopen en dan de 29 nemen.’

‘Een bus?’

‘Naar de winkel. Of een Uber?’

‘Maar het is hier vlakbij.’

‘Freddy, de Holloway Road is hier niet vlakbij.’

‘De Holloway Road?’ Freddy schudde zijn hoofd. ‘We gaan niet naar Holloway.’

Hij nam Sophy bij haar elleboog mee de hoek om zodat ze bij de brug kwamen die naar Primrose Hill leidde. Primrose was één van die dorpen die Londen liet bloeien, het lag in de beschutting van het enigszins vervallen en pijnlijk rustige Camden Town. Vol met grote gestucte victoriaanse villa’s met bordessen in regencystijl, geschilderd in aantrekkelijke pasteltinten en een winkelpromenade vol met chique boetiekjes, ambachtelijke eethuisjes en goedlopende zelfstandige winkeltjes.

Primrose Hill was voor de echt welgestelden; wie anders zouden de miljoenenvilla’s kunnen betalen? Het was de perfecte plek om hun designerhondjes mee uit te nemen voor een wandelingetje op Primrose Hill, met uitzicht dat zich helemaal uitstreckte tot aan het nabijgelegen Regent’s Park en daar voorbij, de kerktorens en wolkenkrabbers van Londen. Om over het oude wandelpad langs het Regent’s Canal te joggen. Of de wereld aan je voorbij te zien trekken vanuit

een cafévenster waar je niet veel wisselgeld terugkreeg als je je latte met Peruaanse koffiemelange en biologische fairtrade amandelmelk met een tientje betaalde.

Primrose Hill was geen plek waar de rommel die Johnno verkocht, goed zou lopen. Geen wonder dus dat Sophy in de war was. ‘Is de tweedehandswinkel verhuisd?’

Nu keek Freddy net zo verward als Sophy. ‘Verhuisd? Hoe bedoel je verhuisd?’

Sophy fronste haar wenkbrauwen. ‘Ik snap er niks van. Waarom zou Johnno de winkel naar Primrose Hill verhuizen? Primrose Hill is zó chic en Johnno’s Junk totaal niet. Het is compleet het tegenoverstelde van chic.’

‘Ik heb geen idee wat je bedoelt met Johnno’s Junk en eerlijk gezegd, wil ik het ook niet weten. Hier is het.’

‘Hier’ was een galerij met winkeltjes. Luxe boetiekjes. Een yoga-studio. Een interieurwinkel. Een stomerij die er minimalistischer uitzag dan alle andere stomerijen die Sophy ooit had gezien.

De gevel van het laatste winkeltje op de kleine galerij was geschilderd in het meest perfecte Wedgwood-blauw. Er stond één jurk in de etalage. Maar wat voor jurk! Hij was zwart en strapless, met een strak lijfje, hartvormige halslijn en een rok die bestond uit talloze laagjes tule doorregen met een andere stof waardoor het een fonkelend geheel was. Het was één van de mooiste jurken die Sophy ooit had gezien. Het was het soort jurk waarin je avonturen beleefde. Ze stelde zich een vrouw voor, een hopeloos mooie en elegante vrouw in een nachtclub, die de jurk droeg. En die champagne dronk uit een smal champagneglas met een groepje charmante mannen dat aan haar lippen hing terwijl op de achtergrond een jazzband speelde. Zo’n soort jurk was het.

Met tegenzin rukte Sophy uiteindelijk haar ogen los van de jurk om naar het naambord van de winkel te kijken. THE VINTAGE DRESS SHOP stond er in een sierlijk, subtiel lettertype, alsof het uithangbord door een ouderwetse typemachine was gerold.

‘Dit is Johnno’s Junk helemaal niet,’ zei Sophy.

Freddy staaarde haar onbewogen aan, maar een spier in zijn wang beukte erop los. Misschien was dit wat Egan bedoelde toen hij haar tijdens hun laatste ruzie had toegebeten dat ze de irritantste vrouw

was die hij ooit had gezien. ‘Nee, dat klopt. Johnno heeft het inderdaad weleens gehad over een andere winkel die hij vroeger had, maar die is al zeker twintig jaar geleden gesloten.’

Een hevig schuldgevoel be kroop Sophy. Dat wist ze helemaal niet. Ze wist nauwelijks iets van Johnno’s dagelijkse doen en laten. Aan de andere kant, om dat allemaal wel te kunnen weten, had hij ook een rol in haar leven moeten spelen.

‘Daar heeft hij nooit iets over gezegd,’ mompelde ze, terwijl Freddy de deur opende en gebaarde dat ze naar binnen moest gaan.

Er mocht dan een elegant bord met een elegant lettertype hangen en een prachtige jurk in de etalage staan, Sophy bereidde zich voor op de mufte, bedompte geur van oude kleren waar waarschijnlijk mensen in overleden waren.

Ze kneep haar neus dicht tegen de stank totdat ze zich realiseerde dat de winkel vanbinnen niet naar mottenballen en natte wol stonk, maar naar iets duurs en exclusiefs. Schoon, erg schoon met een vleugje parfum. Het leek op de keren dat Sophy naar binnen was gegaan bij één van die hautaine boetiekjes aan Bond Street, om er meteen weer uit te lopen toen de laatdunkende verkoopmedewerker haar een kwade blik toewierp.

Sophy draaide zich langzaam driehonderdzestig graden terwijl ze alles in zich op probeerde te nemen. Er was zoveel waar haar ogen naartoe getrokken werden. In plaats van donker en hokkerig met rekken kakelbonte kleren en kastjes en manden vol met prullaria, zoals de vintage winkels waar Sophy eerder mee naartoe was gesleurd door haar stiefzusje Cress, was de winkel licht en fris.

De muren en vloerplanken waren zacht krijt wit geschilderd: een perfecte achtergrond voor de jurken. Zoveel jurken. Ze hingen op kleur. Er was een hele muur vol met groene jurken: van het lichtste zachtste mintgroen tot een helder smaragdgroen en een donker mosgroen. Aan het gele rek zag je citroensorbet tot het meest levendige eigeel. Er waren blauwe jurken, paarse jurken, rode jurken. Een hele sectie gewijd aan de little black dress.

Het leek wel het jurkenequivalent van de perfect samengestelde en op kleur gesorteerde boekenplanken die Sophy weleens op Pinterest en Instagram voorbij zag komen.

Waar ze ook keek, alles was een lust voor het oog. Er waren vitrines (die eruitzagen alsof ze thuishoorden op een passagiersschip uit 1930) vol met imitatiejuwelen, allemaal in stralende kleuren net als snoepjes.

In het midden van de ruimte stonden twee felroze fluwelen sofa's (alhoewel dat meer chaise longues waren dan echte zitbanken) en achter in de ruimte stond een glanzende, halfronde toonbank die ook van een passagiersschip uit 1930 afkomstig leek, met daarachter een aantal hokjes die waren afgeschermd met gordijnen: de paskamers.

Sophy voelde zich gelijk misplaatst in haar trendy jumpsuit, waarvan ze had gedacht dat die perfect zou zijn op de eerste dag van haar nieuwe baantje, rommelen in een oude tweedehandswinkel, omdat hij makkelijk te wassen was. En die nu veel te opzichtig en misplaatst leek. Helemaal omdat er achter de toonbank een vrouw stond die het woord chic een compleet nieuwe betekenis gaf. Ze had een vlijmscherpe, gitzwarte bob, de randen zo recht dat je er een linaal tegen kon leggen. Ze was lang en slank, haar figuur kwam perfect uit in de zwarte jurk die haar als gegoten zat en toen ze achter de toonbank vandaan kwam, gleed ze over de vloer op het soort hakken dat alleen voorkwam in Sophy's ergste nachtmerries. Natuurlijk hadden haar wenkbrauwen een perfecte boog, en haar mooi gewelfde lippen waren helderrood, een kleur die Sophy nooit zou durven dragen. Op dit moment stonden haar lippen gespannen in een soort glimlach die niet echt uitnodigend was.

'Freddy,' zei de vrouw met een bijpassend scherpe stem. Ze liet haar ogen kort over Sophy glijden en toen, alsof Sophy haar aandacht niet waard was, fixeerde ze haar strakke blik op een punt ergens achter Sophy's schouder.

'Phoebe,' zei Freddy, de toon van zijn stem niet zo vriendelijk als daarvoor. 'Dit is Sophy. Johnno's Sophy. Sophy, dit is Phoebe, zij runt deze winkel praktisch in haar eentje.'

'Wat mooi hier,' zei Sophy met wat ze hoopte een vriendelijke glimlach en niet een glimlach die ze *Ik heb deze baan alleen dankzij mijn vader en ik ga een voortdurende doorn in je oog zijn*. 'Ik heb nog nooit zoveel prachtige kleren op één plek gezien. Verkopen jullie alleen jurken of ook aparte tops en rokken want...'

‘Iedereen is boven aan het wachten,’ zei Phoebe waarmee ze Sophy’s volkomen normale vraag afkapte. ‘Ik haal Beatrice om in de winkel te staan.’

Ze draaide zich om waardoor Sophy kon zien dat ze naadkousen droeg, liep langs de paskamers naar een deur waarop PRIVÉ stond en verdween uit zicht.

‘Het duurt altijd even voordat ze gewend is aan mensen,’ zei Freddy zacht, terwijl hij Sophy door de winkel leidde, voorbij de paskamers naar een smeedijzeren, goud geschilderde wenteltrap. ‘We gaan naar boven, naar het atelier.’

‘Het ataljee wat?’

Sophy voelde haar wangen gloeien toen ze beseftte dat ze dat hardop had gezegd maar, en dat pleitte voor hem, Freddy lachte niet om haar lomphheid maar glimlachte vriendelijk en geruststellend naar haar. ‘Het atelier. Waar ze de pasbeurten doen en de bruidsjurken en dure avondjaponnen bewaren,’ legde hij uit.

Sophy liep de trap op die uitkwam in een prachtige kamer. Nee, het leek helemaal niet op gewoon maar een kamer. Het was een salon. Een schitterende salon. Haar in namaaksneakers gestoken voeten zonken weg in het zachtste, weelderigste roomkleurige tapijt dat ze ooit had gezien. Hierboven, dichterbij de hemel, rook het zelfs nog heerlijker: naar rozen en geraniums en pure luxe.

En natuurlijk waren hier nog meer jurken. Bruidsjurken, had Freddy gezegd. In kleuren van het subtiele wit van sneeuwkllokjes tot de boterachtige volle kleur van room en het matte goud van de oude pondmunten. Ze waren gemaakt van kant en satijn en zijde en stoffen waar Sophy alleen maar naar kon raden: organza, shantoeng, crêpe georgette, tafzijde... Toen werd haar blik getrokken naar een voorvertrek vol met de meest verfijnde avondjaponnen; er hing een lichtblauwe Grieks-geïnspireerde jurk, met complex kralenwerk dat over de stof danste.

Ze vestigde haar aandacht weer op het hoofdvertrek en wilde dat ze dat niet had gedaan. Er was een verhoogd cirkelvormig podium zodat de bruidjes en het soort vrouwen dat van die prachtige vintage avondjaponnen kocht, zichzelf konden bewonderen. Het podium was aan alle kanten omringd door spiegels. Sophy bleef glimpen van

zichzelf zien en ze zag er net zo zenuwachtig en ontredderd uit als ze zich voelde.

Sophy was realistisch over haar eigen totale alledaagsheid. Het was dat ze rood haar had, anders zou niemand haar er ooit uit kunnen pikken als ze in een rij verdachten op het politiebureau stond; zelfs niet als ze met hun eigen ogen hadden gezien dat ze allerlei verschrikkelijke misdrijven had begaan. Ze had een doorsneelengte en doorsneebouw; net als alle andere vrouwen die ze kende, worstelde ze bijna dagelijks met haar droom van een maatje minder en haar liefde voor koolhydraten; en ze had een doorsneegezicht met alles op de juiste plek. Ze hield van haar blauwe ogen, die ze dankte aan Johnno, en haar volle lippen, die ze dankte aan haar moeder. Ze had een hekel aan de bezorgde rimpel tussen haar ogen die de laatste tijd wel permanent leek. Al het andere onderscheidde haar niet echt, in de letterlijke zin van het woord. Als Sophy geen mascara en wenkbrauwpotlood gebruikte, kon je onmogelijk zien dat ze wimpers en wenkbrauwen had.

Ze paste totaal niet op deze plek en bij deze mensen.

Want net als beneden stonden er sofa's in het midden van de ruimte; hier waren ze crèmekleurig met goud, op één ervan zaten nog twee andere vrouwen in elegante zwarte jurkjes. Ze zagen eruit alsof ze zo van het witte doek af waren gelopen. Tegenover hen zat een extreem knappe man met een lang en soepel lijf, loshangend haar, krachtige jukbeenderen in een verfijnd lichtgrijs maatpak van tweed met een perfect roze pochet in het zakje van zijn colbert. Hij was druk in de weer met zijn telefoon. Naast hem zat, op een pastelblauw satijnen kussentje, een erg humeurig kijkende Franse bulldog.

'O, nee,' fluisterde Sophy. Ze was niet slechts een beetje uit haar comfortzone. Ze was mijlenver bij haar comfortzone vandaan. De extreem knappe man hief zijn hoofd omhoog alsof hij haar gekwelde gedachten had gehoord. Van voren gezien was hij zelfs nog knapper. Toen knipoogde hij langzaam en expres naar Sophy en haar zenuwen werden kortstondig weggespoeld door een heel ander soort opgewonden gevoel.

'Maak je niet druk,' stelde Freddy Sophy op gedempte toon gerust, wat erg aardig van hem was maar totaal ongegrond. Phoebe was bovenaan de trap verschenen, klaar om Sophy nog een meedogen-

loze blik toe te werpen. Haar betoverende groene ogen (natúúrlijk moest ze ook nog betoverende groene ogen hebben) bleven hangen op de plek van Sophy's jumpsuit waar ze eerder die dag een druppeltje koffie had gemorst. 'Ik zal je even aan iedereen voorstellen.'

Met 'iedereen' bedoelde ze Chloe en Anita, de andere verkoopmedewerkers. Chloe was klein en blond en Anita was klein en donker en, ook al deden ze allebei erg beleefd, ze waren niet echt vriendelijk te noemen.

'En je hebt Phoebe al ontmoet,' herinnerde Freddy Sophy. Alsof Sophy dat zou kunnen vergeten, want Phoebes blik bleef op haar rusten met een uitdrukking die heen en weer schoot tussen ongeloof en leedvermaak. Iemand zou tegen Phoebe moeten zeggen dat ze de slechtste pokerface ooit had.

'Maar je hebt nog niet kennismemaakt met Charles,' zei Phoebe en er kwam zowaar een oprechte, warme glimlach tevoorschijn terwijl ze naar hem keek. 'Al onze sieraden en ook een aantal van onze duurste jurken, zijn van hem afkomstig.'

Nu was het Charles' beurt om Sophy van top tot teen op te nemen. Niet op een onvriendelijke manier – er was iets warmes en uitnodigends aan zijn starende blik – maar meer alsof hij keek uit welk hout ze gesneden was, waarbij hij dwars door haar heen keek. Sophy wist niet precies wat ze daarvan moest vinden. Als het al mogelijk was, zorgde het ervoor dat ze nog zenuwachtiger werd dan ze al was. Toen stond hij op van de sofa, waardoor Sophy kon zien hoe lang hij was en ze naar hem op moest kijken – hij was zeker één meter vijfentachtig – en in een paar stappen overbrugde hij de afstand tot waar ze in elkaar gedoken stond. Ze stak haar hand uit in de verwachting dat hij die waarschijnlijk wilde schudden, maar in plaats daarvan bracht hij die naar zijn mond om er een kus op te drukken. Het was een erg hoffelijke, geoeffende handeling, maar alsnog bracht het Sophy enigszins in vervoering. '*Enchantée*,' prevelde hij tegen haar huid. Toen ze haar hand weer terug had, glimlachte Charles charmant naar haar voordat hij weer ging zitten.

Overduidelijk homoseksueel, dacht Sophy met pijn in het hart. Geen enkele heteroseksuele man zou een pak dragen dat zo voortreffelijk op maat was gemaakt, en had een kaaklijn scherp genoeg om

glas te snijden en prevelde iets in het Frans in plaats van ‘prettig kennis met je te maken’. Helaas.

‘En last but not least, dit is Coco Chanel,’ zei Freddy. De Franse bulldog bekeek Sophy met de meest vernietigende blik van allemaal. Haar oren waren enorm en in plaats van een halsband, hing er een parelketting om haar dikke nek. ‘Zij is het brein achter de zaak. En natuurlijk, iedereen; dit is Sophy, Johnno’s dochter. Onze nieuwe verkoopmedewerker.’

‘O, nee! Dat hoeft niet... ik bedoel, ik kom gewoon tijdelijk helpen om geld te sparen om naar Australië te gaan,’ legde Sophy uit. Ze klemde haar handen ineen. ‘Ik wil graag meehelpen.’

‘Johnno zegt dat Sophy ruim tien jaar retailervaring heeft en we boffen dus dat ze hier komt werken,’ zei Freddy, terwijl hij met zijn vingers niet echt zachtzinnig tussen Sophy’s schouderbladen prikte. ‘Ik weet zeker dat ze een grote aanwinst voor het team is.’

De anderen leken daar niet zo zeker van, inclusief Sophy.

De rest van de dag verliep ongemakkelijk. Ze gingen allemaal terug naar beneden, Freddy ging ervandoor en, toen Sophy aan Phoebe vroeg wat zij kon doen, werd ze naar de raamloze kelder gestuurd. Daar moest ze de rest van de dag onbruikbare vintage kledingstukken inpakken, waaronder een aantal dozen met wolvilten vesten die naar natte hond roken die moesten worden opgestuurd om gerecycled te worden.

Deze kledingstukken leken totaal niet op de jurken die in de winkel werden verkocht en Sophy wist zeker dat er vijftig procent kans was dat – waar ze al bang voor was geweest – er iemand was overleden in een van de kledingstukken waar ze voorzichtig doorheen ging. Misschien wel vier of vijf mensen.

Om één uur nam ze slechts een halfuurtje de tijd om te lunchen, maar Phoebe reageerde alsof het heel brutaal was dat ze dertig minuten de tijd nam voor een broodje en om even goed na te denken over de recente beslissingen die ze had genomen. Maar dat was nog niets vergeleken met Phoebes ongeloof toen Sophy aanbood om de winkel even over te nemen toen zij zelf ging lunchen.

‘Dat kan niet,’ zei Phoebe ijskoud. ‘Jij weet niets over vintage of over onze klanten of... Nee. Terug naar de kelder met jou.’

De rest van de middag bracht Sophy de tijd door met het sorteren van de kleren van overleden mensen (sommige roken echt heel erg vies) en pas om zes uur werd ze door Phoebe van haar smerige beproeving verlost. ‘O, ben je hier nog?’ zei ze met geveinsde verbazing, toen ze bovenaan de keldertrap verscheen. ‘Ik was helemaal vergeten dat je hier nog was. We gaan sluiten, tenzij je wilt overwerken.’

‘Nee, liever niet,’ zei Sophy, terwijl ze haar tas en haar jas pakte.

Toen ze bij Hendon Central de metro uitstapte, kookte ze nog steeds van woede over Phoebe en haar onbeschofte, hooghartige houding. Haar beproeving werd nog groter toen ze haar telefoon uit haar tas haalde en zag dat ze een berichtje had van Egan, haar ex.

Er ligt hier nog allemaal zooi van jou en ik krijg 323 pond van je voor jouw deel van de openstaande rekeningen. Het was duidelijk dat hij haar niet miste, dacht Sophy toen ze het kleine stukje van de metro naar haar moeders kleine vierkamerwoning liep die ze op haar eenentwintigste met plezier had verlaten. Ze was toen met een paar vrienden in Manor House gaan wonen. Anjula en Kate waren nu allebei getrouwd, hadden allebei een kind en waren uit Londen vertrokken naar groene en boomrijke plekken waar ze een klein huisje konden kopen zonder dat ze hun twee nieren hoefden te verkopen.

En Sophy was weer terug bij af: wonend bij haar moeder en met het gevoel dat ze niets was opgeschoten sinds de tijd dat ze een nukkige tiener was die zich in haar kamer verschool, dromend over de avonturen die ze zou beleven als ze groot was.

Nu zat de drie in haar leeftijd en het was alsof ze, los van de korte minivakantie, nog geen enkel avontuur had beleefd. Geen wonder dus dat ze met moeite een lach op haar gezicht kon toveren toen ze de voordeur opendeed.

Caroline en Mike stonden in de keuken iets te koken en een heerlijke geur van kruiden en knoflook kwam haar tegemoet. Ze stonden met hun hoofden bij elkaar over de kookplaat gebogen ergens over te lachen. Toen Sophy haar sleutels op het tafeltje in de hal liet vallen en naar ze toe liep, keken ze om.

‘Hoe was het, schat?’ vroeg Caroline, haar knappe bleke gezicht rood door de inspanning boven het hete fornuis.

‘Ja, pittige dag op het werk gehad?’ voegde Mike toe.

Ondanks het ‘dingetje’ dat haar slaapkamer in een wellnessruimte was veranderd, hadden ze Sophy met open armen ontvangen, ook al waren ze eraan gewend geraakt het huis voor zichzelf te hebben. Misschien was dat de reden dat Sophy zich soms een indringer voelde. Ook rouwde ze om haar onafhankelijkheid. Ze had vijf jaar in verschillende huizen gewoond met verschillende vrienden. Daarna had ze vier jaar met Egan samengewoond en nu was ze terug in Hendon. En ook al probeerde ze opgewekt te blijven en zich sterk te houden, er waren momenten net als nu, dat Sophy alleen maar op het beige hoogpolige tapijt wilde liggen met haar moeders kat Lollipop tegen zich aan en wilde huilen, huilen en nog eens huilen.

In plaats daarvan probeerde ze overtuigend te glimlachen. Lollipop was sowieso toch niet zo’n knuffeldier. ‘Ja, het was super,’ zei Sophy met al het enthousiasme dat in haar zat, wat niet erg veel was. ‘Ik ben best wel moe.’

‘Ja, dat snap ik, de hele dag op je voeten.’ Caroline knikte, terwijl ze haar dochter vorsend aankeek en niets leek te missen, van de kringen onder Sophy’s ogen tot de manier waarop ze stond te wiebelen omdat haar voeten klopten in haar namaaksneakers. ‘Het eten is over tien minuten klaar. Ga maar lekker in de woonkamer zitten, dan breng ik het naar je op een dienblad. Ik zal je eens even lekker verwennen.’

En dat was ook echt een verwennerij. Caroline stond erg afkeurend tegenover mensen die in de woonkamer aten. Als Sophy wel eens een bak popcorn uit de magnetron wilde als ze een film keken, klaagde haar moeder altijd over popcornkruimels tussen de bank en dat dat muizen aantrok.

‘Nou eigenlijk, mam, wil ik graag in bad. Ik stink naar overleden mensen. Kan ik het avondeten tegoed houden?’

Pas toen Sophy in de badkamer was, met de deur op slot en de kraan open, liet ze haar tranen, die ze al sinds ongeveer tien uur die ochtend had ingehouden, de vrije loop.

Ze stopte pas met huilen toen ze zich uiteindelijk onderdompelde in de naar rozen geurende bubbels en zich bedacht dat ze een groot deel van haar ellende kon voorkomen door de volgende dag gewoon niet meer terug te gaan naar The Vintage Dress Shop.